

“...Аз съм наблизо...”

“...Аз съм наблизо...”

Аллах, Всемогъщ е Той и Велик, казва:

“И когато Моите раби те питат за Мен Аз съм наблизо, откликвам на зова на зовящия, когато Ме позове. Нека и те Ми откликнат, и нека вярват в Мен, за да се напътят!”, [ал-Бакара/186].

Сподвижниците попитали Пратеника на Аллах, казвайки му: **“Близо ли е нашият Господ, че да Му шепнем, или е далече, че да Го викаме?”** Тогава Всевишния Аллах низпослал този айет, отговаряйки на техния въпрос и съобщавайки им, че е близо. Убедеността на вярващия, че Аллах е близо до него, му дава усещане на спокойствие и успокоение, безопасност и сигурност и че има кой да се грижи за него и да му обръща внимание. Тези значения са необходими за добрия човешки живот на лицето на земята, особено в днешно време. Аллах, Превеликия, Величайшия, Всесилния, Покоряващия е близо до Своя вярващ благочестив раб, който следва Неговите закони и колкото вярващият увеличава своето богослужение и покорство, толкова Аллах увеличава и близостта и грижата си за него. Затова, вярващият трябва да се стреми да заздравява връзката си с Аллах и да се стреми да изоставя греховете и провиненията, защото тези грехове го отдалечават от Аллах и го лишават от помощта на Аллах за него и от близостта Му до него.

От само себе си се разбира, че близостта на Аллах до Неговите раби не е някаква физическа близост, в смисъл, че Аллах, Пречист е Той, не е застанал близо до правостоящите и не е седнал близо до седящите, защото това е качество на ограничените, слабите творения. Аллах е близо до Своите раби със знанието Си, слуха Си, зрението Си, милостта Си, съхраняването Си, помощта Си и грижата Си. Той е близо до тях, вдъхновява ги към праведните дела, помага им да ги извършат, отдалечава от тях злините и мъките, предпазва ги от опасностите и ги изпълва със сигурност и спокойствие.

Вярващите ги радва близостта на Аллах до тях, те съблюдават правото на тази Божествена близост, активират се да изпълняват своите задължения, проявяват експедитивност в обслужването на тази религия и в призоваването към нея, дават отпор на враговете на Аллах и се борят с тях, опирайки се на Аллах, Който е близо до тях.

Интересното за този айет е, че той е включен сред айетите за говеенето, а направлява към дуата и смирението. Това посочва, че между говеенето и дуата има здравата взаимна свързаност и че говеещия вярващ трябва да помни значението на близостта на Аллах, защото говеещият се приближава към Аллах чрез въздържането от храненето, пиенето и похотта, но се приближава към Аллах и чрез богослуженията, споменаването и дуата, и по тази причина и Аллах се приближава до него чрез приемане на неговата дуа.

Вниманието на стилистите се привлича и от един друг момент в стила на този айет, а именно неспоменаването на думата “кажи” в отговор на въпроса, тъй като не е казано: **“И когато Моите раби те питат за Мен, кажи им: Аз съм наблизо”**. Навярно мъдростта в това неспоменаване се крие в това, да се посочи, че между вярващия и неговия Господ няма посредничество и че е необходимо да се утвърди значението на близостта на Аллах до него. Вярващият, който усеща щастие от близостта на Аллах до него, трябва да увеличи отправянето на дуи и своето смирение към Него, и да не забравя това нито денем, нито нощем, той трябва да Му откликва и да изпълнява Неговия закон.

Д-р Салах Абдулфаттах ал-Халиди Из "Полъхвания от Свещения Коран"